

**SPIRO
DINAKU**

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-7

8 52

**Kur shkoi gruaja me
shërbim**

SKICA
DHE TREGIME
SATIRIKE

DSH-2

052

SPIRO DINAKU

KUR SHKOI GRUAJA
ME SHËRBIM

skica dhe tregime satirike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KUR SHKOI GRUAJA ME SHËRBIM

Në mbrëmje gruaja më njoftoi se të nesërmen do të shkonte me shërbim për dy-tri ditë në Tiranë.

Të them të vërtetën, ky lajm më bëri përshtypje, për të vetmen arsye se, që nga koha e martesës, këtu e pesë vjet të shkuara, nuk ishim ndarë asnjëherë. Ka patur raste që ajo ka shkuar me shërbim, por këto i ka kryer brenda ditës. Ndërsa vajtje-ardhjet tek prindërit e saj ose tek të mitë i kemi kryer, zakonisht, së bashku. Megjithatë qesh dakord që të nisej.

Dhe e nesërmja erdhi. Ndonëse përgatitjet kishin filluar që një ditë përpara, megjithatë, njëzet minuta para nisjes së trenit, ende nuk kishin përfunduar. Unë për vete isha gati dhe po prisja të niseshim për te stacioni i trenit. Zakonisht, pritjet e tilla janë të mërzitshme, e aq më tepër kur janë brenda orarit të punës. Më së fundi çdo gjë mbaroi dhe, kur po dilnim nga shtëpia, dëgjoj gruan të më thotë.

— Siç e shikon shtëpinë ta kam lënë të fshirë, të pastruar e të rregulluar. Prandaj, ki kujdes! Këpucët, si gjithmonë, zbathi në korridor! Gjellët t'i kam lënë në frigorifer. Para se ta hash, ngrohe gje-

llën. Lekët për shpenzimet ditore i ke te sirtari i komosë. (Drita, gruaja ime, është ekonomiste dhe nuk të fal as dhjetë qindarka). Kujdes pra!

— Dakord! — thashë unë, që deri atëherë nuk kisha hapur gojën fare.

Tek stacioni i trenit Drita takoi dhe dy shoqet e saj, me të cilat do të nisej për në Tiranë.

*
* *
*

Nga zýra atë ditë dola bashkë me shokët. Në fund të rrugës u ndamë. Unë u nisa për në shtëpi. Dritat ishin të fikura dhe atë moment unë u kujtova se Drita nuk ishte aty. Hapa derën dhe hyra brenda. Shtëpia pa Dritën më dukej si hani i Laze Buxhelit, si i thonë këtej nga anët tona.

E vërteta është se porosinë e parë e kreu. Këpucët i lashë në korridor. Doemos, porositë ishin akoma të freskëta. Vura gjellën të ngrohej dhe hapa televizorin. Duke parë filmin, e harrova gjellën e cila, pasi që ngrohur, kishte filluar të valonte. Nga që më kishte marrë uria, fillova menjëherë të ha. Dhe ndodhi ajo që ndodhi. Goja më mbeti e hapur. Aksident. Unë dogja pjesën e sipërme të saj. Isha gati të vija ulërimën, po më vinte turp nga fqinjët. Ndaj desha s'desha, i vura një «gur zemrës», shtrëngova nofullat fort duke bërë kështu një mbyllje hermetike të gojës me qëllim që të mos hynte ajri i ftohtë. Kisha dëgjuar se e nxehta del me të nxehtë. Fika televizorin dhe shkova të fle.

Kështu kaloi nata e parë.

Të nesërmen, kur vajta në zyrë, Elhami, shoku i zyrës sime, i habitur më pyeti:

— Pse je fryrë si gjel deti, a i vrarë?

— Nuk jam vrarë, jo, — iu përgjigja me zor — vetëm jam plagosur.

— Si the, more? — pyeti ai që, siç duket, nuk e mori vesh përgjigjen, ngaqë unë i flisja fjalët përgjysmë.

— Jam plagosur, vëlla, nuk jam vrarë. — po këtë herë ia shkrova në letër dhe, ngaqë Elhami, i çuditur, kërkoi hollësisë, unë ashtu me të shkruajtur, ia shpjegova hallin.

...Edhe natën e dytë, si të parën, u ktheva herët në shtëpi. Isha ulur në divan dhe po bisedoja me një autor; po lexoja romanin e tij «Kur dola në jetë», kur dëra trokiti fort. Kush të jetë ky që troket kështu, e nuk e sheh zilen elektrike që kam vënë në derë?!

U ngrita dhe hapa derën. Përballë meje qëndronin dy burra.

— Po ku je more nipçe! Kemi goxha prapa derës.

Ishin dy djemtë e dy xhaxhallarëve të nënës sime. U përshëndoshëm dhe pa e zgjatur fare, të dy, së bashku me dy palë këpucë që nuk u dukej fare ngjyra nga balta, u futën brenda. Njeri ndër ta, ai që ishte me moshë më të vogël (jo më pak se 49 vjeç), kërkoi t'i hiqnin këpucët. Po i madhi e «arsye-toi» kështu:

— He, a derëbardhë, se nuk ka gajle, me se do merret Drita, se mos ka bagëti, a shpesë.

— Mirë thua! — fola dhe unë. Po në heshtje ia bëra të ditur Dritës, pafajsinë time, se edhe ajo vetë po të kishte qenë, kështu do të kishte thënë. Dhe xha Çeloja, sikur të më kishte dëgjuar, ngriti këmbën e hodhi përmbi gju, dhe në takën e këpucës

shkundi çibukun. Pluhuri i duhanit ra mbi qilim.

— Ky duhani i sivjetmë, — tha, — është i butë dhe seç ka një erë.

Dhe vërtet dhoma u mbush me një erë duhani vjeshtak.

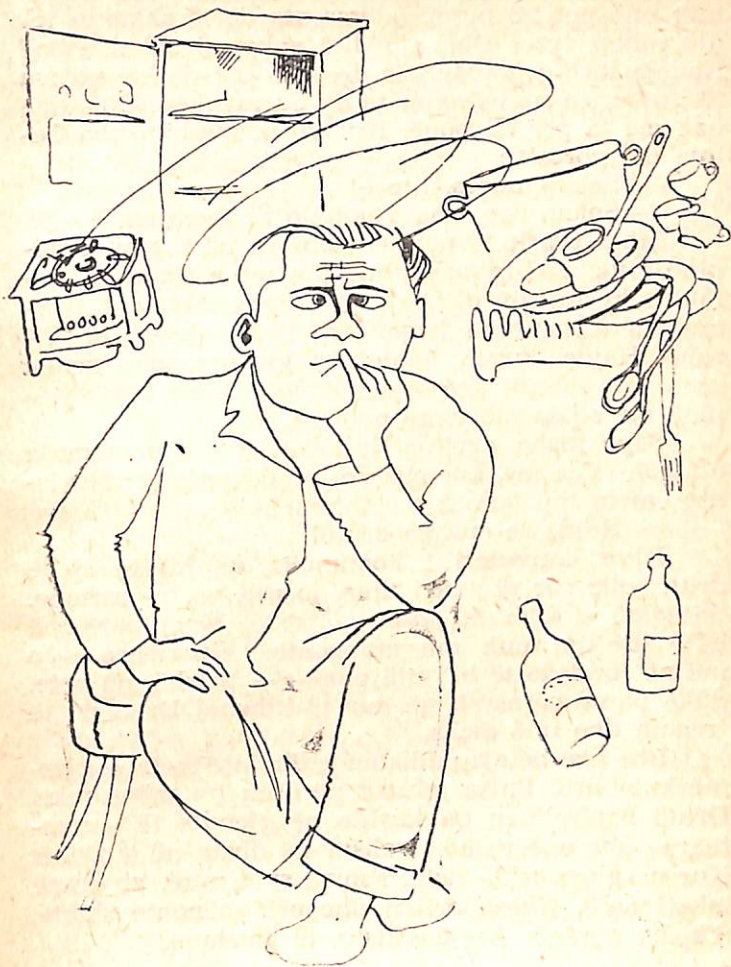
— Karashtise me ca të fortë, a derëbardhë, — e ndihmoi xha Teloja, — se del duhan soje! — Dhe i dha një «hihi» me të qeshur.

Unë po mendoja ç'do t'u nxirrja për darkë. Nuk u lodha shumë dhe llogaria u bë. Gjellët që më kish-të lënë Drita do të më linin shëndetin, ca kokrra vezë po se po dhe një kile raki. Po vallë, a do t'u dilte, se si xha Teloja, dhe xha Çeloja e pinin rakinë me opingë?

Ajo darkë shkoi si shkoi, dhe mua mu duk se mysafirët u kënaqën.

Në mëngjes bilanci ishte ky: Produkte të gatshme zero, gjysmë të gatshme, doemos zero, se i hëngri edhe ato xha Teloja me xha Çelon. Buxheti: aktualisht pesë lekë të reja, katër nga të cilat do të prisheshin në mëngjes për t'u paguar kafet të ardhurve, diferenca, një lek të ri, në xhep.

Përsa i përket lëndës së parë, në frigorifer kish-te gjendje dhe bile, me kualitet të mirë, mish viçi, zarzavate, gjalp, madje dhe peshk, po ato nuk gatuhen vetë, unë për të gatuar jam elifimatrak. Kështu që edhe pse kish-te, xha Telos me xha Çelon nuk i hynin në punë, ata donin të hanin. Ata nuk kishin ndërmend të iknin. U detyrova të nxjerrë mishin nga frigoriferi dhe e vura në tenxheren me presion. Por vetëm kaq, sepse më erdhi në ndihmë nënë Kadeja që banon në katin e tretë. Shpëtova, thashë me vete, jo vetëm nga të gatuarit por duhet të shkoj dhe në zyrë, sepse jam vonuar plot një orë e gjys-

më.» S'e bëra të gjatë. Si i qerasa me kafe, u ndamë; unë për në punë, ndërsa ata do të shkonin tek një mik i tyre. Dhe ajo ditë shkoi si shkoi. Nënë Kadeja kishte gatuar për drekë e për darkë, ndërsa të nesërmen në mëngjes të dy burrat ikën. Dola dhe unë me ta për në punë. Kur po ndaheshim xha Te-loja më porositi:

— Selam nuses, nipçe!

— Selam paç, xha Telo! Do t'i them sa të vijë.

Mbas orarit të punës u ktheva në shtëpi. Shtëpinë e gjeta të mbushur me jorganë e dyshekë, jashtëkë e hi duhani, pjata dhe tenxhere të palarë. Rrëmujë shtëpia, bosh frigoriferi. Drita akoma në Tiranë. Hajde, kusur, hajde! Sa gjë e madhe qenka gruaja në shtëpi! Ç'të bëja. Fillova të rregulloja shtëpinë me aq sa më vinte ndoresh.

Sapo kisha ngritur dyshekët dhe ajo rrëmuja e madhe s'qe më, kur nga poshtë dëgjova që thërrisnin emrin tim. «Po kjo e thirrur?»

— Hajde se erdhën drutë!

Ishte karrocieri i komunales që kishte sjellë drutë, dhe për të zezën time, jo një, po tre racione. Shtëpinë e kam në katin e pestë. Megjithatë, në këtë drejtim nuk më mungonte eksperiencia. «Ja më në fund do të bëj një punë» — thashë me vete, duke patur parasysh që kur të kthehej Drita do të tregojta dhe unë diçka.

Dhe nisi beteja midis meje dhe një metri e gjysmë kubi dru. Lufta mbaroi në orën tre mbasdreke. Drutë kapitulluan pa kushte në gjendje të «arrestuara» dhe unë rashë i zalisur në divan në guzhinë. Kur u zgjova ishte natë. Fshiva sytë mirë, po prapë mbeti natë. Ndeza dritën dhe ora shënonte shtatë. S'kisha ngrënë. Asgjë s'kisha të gatshme.

Fundja vendosa të gatuaja vetë. Ndeza furnellën me vajguri dhe mbi të vura tiganin me vaj ulliri; thashë të skuqja dy kokrra vezë.

Sapo isha ulur për të ngrënë, ndjenja uri, kur dëgjoj zilen e portës të bjerë fort. Hapa derën. Ishte Drita.

— Hë, ç'kemi? Si ja çove?

Unë nuk e zgjata shumë sepse kisha uri. U ula të haja, çudi, duket, nga që qeshë i uritur vezët po më shijonin. Drita më shihte dhe qeshte. Po qeshi fort kur unë fillova t'i tregoj «peripecitë» e mia.

VENDIMI

Unë, shoku Lavdosh, mora një vendim shumë të rëndësishëm: «Këtej e tutje do ta ndihmoj gruan me të gjitha mundësitë» Vendimi u mor në heshtje. Dritës nuk do t'i thoshja gjë. Dhe këtë nuk e bëra se jam burrë fanatik, siç mund të më quajë ndokush, por, dreqi ta hajë, pesë lek burrëri i kam. E, përderisa është kështu, s'kam asnjë arsye t'ia them gruas vendimin. Puna vetë do ta tregojë.

Mbasi pyeta gruan në cilin dyqan e merrte bukën, u nisa menjëherë. Shitësja qe një grua e shkathët dhe klientët i priste me buzë në gaz. Mua m'u bë shumë qejfi nga ajo pritje dhe instiktivisht buzëqesha.

— Pse qesh, more shok? — m'u drejtua shitësja.

— Ashtu, kot së koti.

— Ç'dëshironi?

— Bukën, asgjë tjetër!

— Po, më falni, këto ditë keni ardhur në qytetin tonë?

— Jo, moj shoqe, kam kohë që kam ardhur!

— A, më falni, duket qenkeni martuar tani? Familja e re ka halle.